ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 29ης Νοεμβρίου 1993 *

Στην υπόθεση Τ-56/92,

Casper Koelman, κάτοικος Μονακό (Πριγκηπάτο του Μονακό), εκπροσωπούμενος από τον Michel Molitor, δικηγόρο Λουξεμβούργου, που είναι και αντίκλητός του, 14 A, rue des Bains,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Berend Jan Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annecchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την έκδοση αποφάσεως αναγνωριστικής ακυρώσεως πράξεων, επιδικάσεως αποζημιώσεως και διαπιστώσεως παραλείψεως της Επιτροπής,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, Πρόεδρο, H. Kirschner, B. Vesterdorf, K. Lenaerts και C. W. Bellamy, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Στις 6 Αυγούστου 1992 ο προσφεύγων κατέθεσε αυτοπροσώπως στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου προσφυγή μη αναφέρουσα το ονοματεπώνυμο του δικηγόρου του την οποία είχε υπογράψει ο ίδιος. Η Γραμματεία αρνήθηκε να πρωτοκολλήσει το δικόγραφο με την αιτιολογία ότι δεν υπογράφεται από δικηγόρο, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 17, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός του Δικαστηρίου) και του άρθρου 43, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου (στο εξής: Κανονισμός Διαδικασίας).

2 Στις 7 Αυγούστου 1992 ο προσφεύγων κατέθεσε δικόγραφο προσφυγής που αναφέρει τον δικηγόρο του από τον οποίον και υπογράφεται. Το δικόγραφο πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου με τον αριθμό T-56/92.

3 Το δικόγραφο αναφέρει ότι η προσφυγή ασκείται βάσει του άρθρου 175 ή, επικουρικώς, του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ και στρέφεται κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ιστορεί δε ότι ο προσφεύγων υπέβαλε στις 26 Οκτωβρίου 1990 καταγγελία προς την Επιτροπή κατά της ενώσεως BUMA που εδρεύει στο Amstelveen (Κάτω Χώρες), του ολλανδικού Δημοσίου και κάθε άλλου φυσικού ή νομικού προσώπου «για τα οποία ο έλεγχος έδειξε ότι ενήργησαν ή εξακολουθούν να ενεργούν σε συνεννόηση με την BUMA ή κατά τρόπο παρόμοιο με την BUMA, όσον αφορά τις καλούμενες συμφωνίες-πρότυπα της 29ης Μαΐου 1985 σχετικά με την καλωδιακή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση καθώς και τις απορρέουσες ή παράγωγες συμφωνίες που προβλέπουν μεταξύ άλλων ότι η BUMA παρεμβαίνει και ασκεί ορισμένα δικαιώματα για λογαριασμό προσώπων που δεν είναι οι δημιουργοί μουσικών έργων και/ή τρίτων, όπως είναι οι φορείς ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων κ.λπ.» Ο προσφεύγων προσθέτει ότι «ζητεί την έκδοση αναγνωριστικής αποφάσεως, την ακύρωση πράξεων και την επιδίκαση αποζημιώσεως».

4 Ο προσφεύγων εκθέτει επίσης στην προσφυγή ότι «καταθέτει στη δικογραφία την από 26 Οκτωβρίου 1990 καταγγελία του ολόκληρη (σελίδες 1 έως 20 και τα 86 έγγραφα) και ζητεί από το Πρωτοδικείο να λάβει υπόψη ότι η προσφυγή του ενσωματώνει τους ισχυρισμούς που περιέχει η καταγγελία (περιλαμβανομένων και των προσκομιζομένων εκθέσεων)», ότι «καταθέτει επίσης στη δικογραφία όλα τα έγγραφα τα σχετικά με τις διαδικασίες που κίνησε στις Κάτω

Χώρες (τόμοι Α, Β, Γ, Δ) και ζητεί να θεωρηθεί ότι και αυτών το περιεχόμενο ενσωματώνεται στην προσφυγή κατά το μέτρο που ενδιαφέρει την υπόθεση» και ότι «καταθέτει στη δικογραφία την από 6 Μαρτίου 1992 επιστολή με την οποία αντέδρασε στην πρόσκληση της Επιτροπής, στις απαντήσεις της BUMA, της NOS και της VECAI που έλαβε η Επιτροπή εντός του 1991 και διεύρυνε το περιεχόμενο του αιτήματός του». Τα ογκώδη αυτά έγγραφα προσαρτώνται στο δικόγραφο της προσφυγής.

5 Το δικόγραφο της προσφυγής δεν διευκρινίζει καθόλου ούτε το περιεχόμενο των συνημμένων εγγράφων ούτε το αντικείμενο ή το περιεχόμενο των μνημονευομένων συμφωνιών ούτε το αντικείμενο ή τη φύση των διαδικασιών που κίνησε ο προσφεύγων στις Κάτω Χώρες ούτε, τέλος, την ιδιότητα τρίτων προσώπων που προσδιορίζονται μόνο με συντμήσεις.

6 Ακολουθεί έκθεση μιας και μισής σελίδας που τιτλοφορείται «Σύνοψη των ισχυρισμών του Koelman», από την οποία συνάγεται ότι ανακύπτει το ζήτημα σε ποιον περιέρχονται τα δικαιώματα του δημιουργού κατά την καλωδιακή μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων. Ο προσφεύγων επικαλείται παράβαση των άρθρων 7, 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ καθώς και του νόμου Auteurswet (νόμος περί των δικαιωμάτων του δημιουργού), της Συμβάσεως της Βέρνης, των χρηστών ηθών στον τομέα των δικαιωμάτων του δημιουργού και προσβολή της καλής πίστεως.

7 Την έκθεση αυτή ακολουθεί μια άλλη, δύο σελίδων, που τιτλοφορείται «το συμφέρον του προσφεύγοντος». Από την έκθεση αυτή συνάγεται ότι ο προσφεύγων εμπλέκεται, αφενός, «ως δημιουργός μουσικών έργων, εγγεγραμμένος στην ένωση BUMA», η οποία χρησιμοποιεί το μονοπώλιό της και ευρίσκεται σε δεσπόζουσα θέση, εισπράττοντας για λογαριασμό της ποσά που δεν της ανήκουν και αντικαθιστώντας το δικαίωμα του δημιουργού να δώσει την έγκρισή του για τη δημοσίευση των έργων του με τα κοινώς καλούμενα «συστήματα εγγυήσεως», και, αφετέρου, ως ενδιάμεσος στον τομέα των δικαιωμάτων δημιουργού φωτογραφικών έργων. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι οι καταναλωτές κλήθηκαν να καταβάλουν ποσά πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων ως δικαιώματα δημιουργού κατά τα παρελθόντα έτη «με τη φορτική παρέμβαση επιχειρήσεων δημοσίας ωφελείας και με αυξήσεις στα τιμολόγια αερίου, νερού και ηλεκτρισμού» κατά παράβαση του άρθρου 90 της Συνθήκης ΕΟΚ. Υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή, καίτοι γνώριζε τα προβλήματα αυτά, επιχειρεί να θάψει τα ζητήματα που εγείρει ο προσφεύγων. Καμιά άλλη διευκρίνιση δεν γίνεται για τις δραστηριότητες του προσφεύγοντος, για τις σχέσεις του με την BUMA, για τις δραστηριότητες και την πρακτική που ακολουθεί η ένωση αυτή, για τους λόγους που θα στήριζαν το συμπέρασμα ότι οι δραστηριότητες αυτές συνιστούν παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, για τη σχέση που μπορεί να

υπάρχει μεταξύ των προβλημάτων περί τα δικαιώματα του δημιουργού μουσικών ή φωτογραφικών έργων και των αυξήσεων των τιμολογίων αερίου, νερού ή ηλεκτρισμού, για τα διαβήματα του προσφεύγοντος στην Επιτροπή ή για τις αντιδράσεις και απαντήσεις της Επιτροπής.

8 Η έκθεση αυτή περατώνεται με τη διαπίστωση ότι ο προσφεύγων, με δύο επιστολές της 8ης Απριλίου 1992 προς τον Sir Leon Brittan και τον N. Menges, ζήτησε από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης «να λάβει σαφή θέση» και ότι «δεν έλαβε καμιά λογική απάντηση ή έλαβε μόνο μία απάντηση που θα πρέπει να χαρακτηριστεί ως ανεπαρκής, λαμβανομένης υπόψη της ευθύνης που έχει η Επιτροπή όσον αφορά την προάσπιση του κοινοτικού δικαίου».

9 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Ιανουαρίου 1993, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής με την οποία υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο είναι αναρμόδιο να εκδικάσει τα αιτήματα υπό στοιχεία α' έως κ' της προσφυγής και ότι, επιπλέον, η προσφυγή δεν πληροί τα ελάχιστα κριτήρια του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον ζητεί τη διαπίστωση παραλείψεως, διότι η πράξη την οποία η ίδια κλήθηκε να εκδώσει δεν αφορά τον προσφεύγοντα. Αν ερμηνευθεί ως αίτηση για την έκδοση εγγράφου βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου αφού η Επιτροπή απέστειλε ήδη τέτοιο έγγραφο στις 8 Οκτωβρίου 1992.

10 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Φεβρουαρίου 1993, ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, υποστηρίζοντας ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

11 Με έγγραφο της 6ης Απριλίου 1993, η Επιτροπή διαβίβασε στο Πρωτοδικείο το από 8 Οκτωβρίου 1992 έγγραφο που απηύθυνε στον προσφεύγοντα βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63.

12 Με επιστολή της Γραμματείας της 25ης Μαΐου 1993, το Πρωτοδικείο ρώτησε αφενός τους δύο διαδίκους αν, κατόπιν του από 8 Οκτωβρίου 1992 εγγράφου, η Επιτροπή έλαβε τελική απόφαση και αφετέρου την Επιτροπή αν, στην αντίθετη περίπτωση, είχε την πρόθεση να λάβει τέτοια απόφαση.

13 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Ιουνίου 1993, ο προσφεύγων πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι δεν του έχει κοινοποιηθεί καμιά απόφαση. Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, την επομένη, η Επιτροπή πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι δεν είχε λάβει καμιά απόφαση, αλλά ότι θα την ελάμβανε κατά πάσα πιθανότητα πριν από το τέλος του Ιουλίου.

14 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Οκτωβρίου 1993, η Επιτροπή κοινοποίησε στο Πρωτοδικείο την απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1993 με την οποία απέρριψε την καταγγελία του προσφεύγοντος.

15 Με έγγραφο της Γραμματείας, το Πρωτοδικείο κάλεσε τον προσφεύγοντα να υποβάλει πριν από τις 3 Νοεμβρίου 1993 τις παρατηρήσεις του ως προς τη διαδικασία σε σχέση με το από 14 Οκτωβρίου 1993 έγγραφο της Επιτροπής. Ο προσφεύγων δεν κατέθεσε παρατηρήσεις.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 175 ή, επικουρικώς, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης «να διαπιστώσει την παράβαση της Επιτροπής και/ή να κρίνει άκυρη και/ή αντίθετη προς την υποχρέωσή της να προστατεύει το κοινοτικό δίκαιο την "απόφαση" ή την "έλλειψη αποφάσεως", την "έλλειψη τοποθετήσεως" ή την "ανεπαρκή τοποθέτηση", εν πάση περιπτώσει την "αντίδραση" και/ή την "έλλειψη αντιδράσεως", ανεξαρτήτως της φύσεως της "πράξεως" ή της "παραλείψεως"» και να διατάξει την Επιτροπή, ή αποφαινόμενο το ίδιο, να

α) κηρύξει άκυρες τις δύο συμφωνίες της 29ης Μαΐου 1985 σχετικά με την καλωδιακή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση·

β) να απαγορεύσει στους οργανισμούς διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού μουσικής που κατέχουν δεσπόζουσα θέση να συμμετέχουν σε συμφωνίες ή σε επιχειρήσεις είτε υπό τη μορφή ενώσεως είτε υπό τη μορφή επιχειρήσεως, εφόσον η φύση και ο πραγματικός σκοπός της συμμετοχής αυτής δεν είναι αναγκαίοι για την πραγματοποίηση του οικείου εταιρικού σκοπού ή εφόσον ο σκοπός αυτός μπορεί να πραγματοποιηθεί κατ' άλλο τρόπο εκτός της εν λόγω συμμετοχής·

γ) να κατοχυρώσει υπέρ των δημιουργών την ελεύθερη επιλογή της οργανώσεως που κρίνουν ότι ανταποκρίνεται καλύτερα στις ανάγκες τους και να μην επιτρέπει με κανένα όρο στις οργανώσεις διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού μουσικής και/ή στα άλλα νομικά πρόσωπα στα οποία ή ανήκουν ή τα οποία ελέγχουν — που έχουν την εξουσία αυτή λόγω της δεσπόζουσας θέσεώς τους — να χρησιμοποιούν δικαιώματα που δεν τους έχουν παραχωρηθεί από τον δημιουργό βάσει ειδικής συμβάσεως·

δ) να κατοχυρώσει υπέρ των επιχειρήσεων που ασχολούνται με τη μεσιτεία των δικαιωμάτων, όπως η επιχείρηση του Koelman, ομαλή πρόσβαση στην αγορά, να τις προστατεύσει από τις καταχρήσεις δεσπόζουσας θέσεως και να λάβει όλα τα μέτρα και όλες τις αποφάσεις που μπορούν να εξασφαλίσουν στο μέλλον την ανάπτυξη μιας ελεύθερης αγοράς στον τομέα της μεσιτείας των δικαιωμάτων του δημιουργού και των παρομοίων επαγγελμάτων. Αυτό συνεπάγεται την έκδοση αποφάσεως που θα επιβάλει την κατάργηση εντός των κρατών μελών των νομοθετικών ή άλλων διατάξεων που παραχωρούν σε έναν μόνον οργανισμό το μονοπώλιο στον τομέα των δικαιωμάτων του δημιουργού μουσικών έργων·

ε) να καταδικάσει το ολλανδικό Δημόσιο για τον ρόλο του στην στοιχειοθέτηση των παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου που επισημάνθηκαν.

ζ) να ακυρώσει όλες τις πράξεις του Συμβουλίου και της Επιτροπής οι οποίες, λαμβανομένης υπόψη της αμφίβολης νομιμότητας των διαδικασιών συμμετοχής που εφαρμόστηκαν — παραβίαση της αρχής της εμπιστοσύνης — στερούνται νομιμότητας (92/C 128/05 κ.λπ.)·

η) να κρίνει ότι τα άρθρα 2, 3, 5, 6, 8 και 9 των συμβάσεων εκμεταλλεύσεως της BUMA, της 23ης Δεκεμβρίου 1986, δεν συμβιβάζονται προς το κοινοτικό δίκαιο·

θ) να καταδικάσει το εκ των πραγμάτων μονοπώλιο και την εκ των πραγμάτων κατανομή των αγορών μεταξύ των οργανισμών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού εντός των κρατών μελών·

ι) να επιβάλει πρόστιμα αναλόγως της φύσεως και της βαρύτητας των παραβάσεων·

κ) να υποχρεώσει την Επιτροπή, την BUMA και το ολλανδικό Δημόσιο αλληλεγγύως και εις ολόκληρο και/ή επί βάσεως που θα καθορίσει το Πρωτοδικείο να καταβάλουν στον Koelman αποζημίωση για κάθε ζημία, περιλαμβανομένης και της ζημίας εκμεταλλεύσεως που δεν έχει ακόμα αποτιμηθεί, καθώς και τα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή τόσον ως προς την κυρία βάση της του άρθρου 175 όσον και ως προς την επικουρική του άρθρου 173·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

17 Επί της ενστάσεως απαραδέκτου το Πρωτοδικείο πρέπει να αποφανθεί κατά το άρθρο 114, παράγραφος 3 και 4, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εν προκειμένω δε, φρονεί ότι διαθέτει επαρκή στοιχεία από τη δικογραφία, οπότε παρέλκει η διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας.

18 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι τα αιτήματα της προσφυγής υπό στοιχεία α' έως ε' και ζ' έως κ', εκτός του τελευταίου, κατά το μέτρο που αφορά την ευθύνη της Επιτροπής, είναι προφανές ότι δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του κοινοτικού δικαστή και κατά συνέπεια πρέπει να κριθούν απαράδεκτα. Συγκεκριμένα, ο κοινοτικός δικαστής είναι αναρμόδιος τόσο να απευθύνει εντολές προς τα κοινοτικά όργανα, τα κράτη μέλη ή τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα όσο και να καταδικάζει για οποιοδήποτε λόγο κράτη μέλη ή φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία φυσικών ή νομικών προσώπων ή τέλος να ακυρώνει συμφωνίες που συνάπτουν τα τελευταία.

19 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, δεύτερον, ότι όσον αφορά το υπό στοιχείο ζ' αίτημα, της ακυρώσεως δηλαδή «όλων των πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής οι οποίες (...) στερούνται νομιμότητας», το δικόγραφο της προσφυγής δεν διευκρινίζει σε κανένα σημείο τίνων πράξεων την ακύρωση ζητεί ο

προσφεύγων. Κατά συνέπεια, τα αιτήματα αυτά δεν έχουν την απαιτούμενη ακρίβεια για να κριθούν παραδεκτά.

20 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, τρίτον, ότι ο κοινοτικός δικαστής είναι αρμόδιος να υποχρεώσει την Επιτροπή σε αποκατάσταση της ζημίας που προκάλεσε σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα, όπως ζητεί ο προσφεύγων με το υπό στοιχείο κ΄ αίτημα.

21 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί συναφώς ότι, δυνάμει του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄ του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς να χρειάζεται άλλα στοιχεία. Προκειμένου να εξασφαλίζεται η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή πρέπει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά πάντως κατά τρόπο ομαλό και λογικό, από το ίδιο το κείμενο της προσφυγής. Το κείμενο αυτό μπορεί μεν να στηρίζεται και να συμπληρώνεται ως προς συγκεκριμένα στοιχεία με παραπομπές σε συγκεκριμένα χωρία συνημμένων εγγράφων, πλην όμως η γενική παραπομπή σε άλλα κείμενα, ακόμη και αν αυτά προσαρτώνται στην προσφυγή, δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψη 28, και της 31ης Μαρτίου 1992, C-52/90, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1992, σ. I-2187, σκέψη 17, καθώς και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 26ης Μαρτίου 1992, T-35/89 TO1, Ascasibar Zubizarreta κ.λπ. κατά Albani κ.λπ., Συλλογή 1992, σ. II-1599, σκέψεις 16 και 17).

22 Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν εξειδικεύει με σαφήνεια ούτε το πταίσμα που φέρεται ότι διέπραξε η Επιτροπή ούτε τη ζημία που υπέστη ο προσφεύγων, την εκ μέρους της Επιτροπής αποκατάσταση της οποίας καλείται να διατάξει το Πρωτοδικείο.

23 Επιπλέον πρέπει να σημειωθεί ότι ο προσφεύγων και ο δικηγόρος του όφειλαν να εκθέσουν τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς επί των οποίων στηρίζεται η προσφυγή και ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να ενεργήσει αντ' αυτών προσπαθώντας να ανεύρει και να εντοπίσει το ίδιο τα στοιχεία αυτά μέσα από τα ογκώδη συνημμένα έγγραφα στα οποία γενικώς παραπέμπει η προσφυγή, που θα θεωρούσε ικανά να δικαιολογήσουν το αίτημα αποζημιώσεως που προβάλλεται με την προσφυγή.

24 Επομένως, όσον αφορά το στοιχείο κ' του αιτητικού, η προσφυγή δεν πληροί τις ελάχιστες προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί του αντικειμένου της διαφοράς κατά τα λοιπά

25 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί τέλος ότι το εισαγωγικό του αιτητικού μέρους της προσφυγής χωρίο, κατά το οποίο «ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο, βάσει του άρθρου 177 ή, επικουρικώς, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, να διαπιστώσει την παράβαση της Επιτροπής και/ή να κρίνει άκυρη και/ή αντίθετη προς την υποχρέωσή της να προστατεύει το κοινοτικό δίκαιο την "απόφαση" ή την "έλλειψη αποφάσεως", την "έλλειψη τοποθετήσεως" ή την "ανεπαρκή τοποθέτηση", εν πάση περιπτώσει την "αντίδραση" και/ή την "έλλειψη αντιδράσεως" ανεξαρτήτως της φύσεως της "πράξεως" ή της "παραλείψεως" σε συνδυασμό με την παράγραφο 14 των "ισχυρισμών του Koelman" κατά την οποία, με δύο επιστολές της 8ης Απριλίου 1992 προς τον Sir Leon Brittan και τον N. Menges, ο προσφεύγων κάλεσε την Επιτροπή, βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, να λάβει σαφή θέση· δεν έλαβε καμιά λογική απάντηση ή έλαβε μόνο μία απάντηση που θα πρέπει να χαρακτηριστεί ως ανεπαρκής λαμβανομένης υπόψη της ευθύνης που έχει η Επιτροπή όσον αφορά την προάσπιση του κοινοτικού δικαίου», μπορεί να ερμηνευθεί ως αίτημα διαπιστώσεως της παραλείψεως της Επιτροπής.

26 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί συναφώς ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής, η Επιτροπή πληροφόρησε τον προσφεύγοντα στις 8 Οκτωβρίου 1992, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, ότι δεν προτίθεται να δώσει συνέχεια στην καταγγελία του και τον κάλεσε να της υποβάλει τις παρατηρήσεις του, πράγμα που ο προσφεύγων έπραξε με επιστολή της 9ης Νοεμβρίου 1992. Στη συνέχεια η Επιτροπή κοινοποίησε στον προσφεύγοντα, στις 14 Οκτωβρίου 1993, την απόφαση με την οποία απέρριψε οριστικά την καταγγελία του.

27 Αποδεικνύεται επομένως ότι η Επιτροπή, όχι μόνον εξεπλήρωσε τις διαδικαστικές υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, αλλά επίσης έλαβε οριστική απόφαση, απορριπτική της καταγγελίας που της είχε υποβάλει ο προσφεύγων, δίνοντάς του κατ' αυτόν τον τρόπο τη δυνατότητα να προστατεύσει τα έννομα συμφέροντά του (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, Metro κατά Επιτροπής, 26/76, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567, σκέψη 13), καίτοι η απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1993 ελήφθη με σημαντική καθυστέρηση.

28 Επομένως, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου, στην περίπτωση αυτή η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί ως καταστάσα άνευ αντικειμένου, τουλάχιστον και εν πάση περιπτώσει μετά την απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1993 και η δίκη πρέπει να καταργηθεί (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-28/90, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2285, σκέψεις 35 έως 38).

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

30 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο παρατηρεί, αφενός, ότι τα αιτήματα της προσφυγής υπό στοιχ. α΄ έως κ΄ πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα και ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε κατά τούτο και, αφετέρου, ότι τα αιτήματα της προσφυγής που μπορούν να ερμηνευθούν ως σκοπούντα στη διαπίστωση της παραλείψεως της Επιτροπής οδήγησαν το Πρωτοδικείο στην κατάργηση της δίκης.

31 Λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι χρειάστηκε να έρθει η 8 Οκτωβρίου 1992 για να δώσει συνέχεια η Επιτροπή στην όχληση που της είχε απευθύνει ο προσφεύγων στις 8 Απριλίου 1992, ενώ μάλιστα είχε πληροφορηθεί την ουσία της καταγγελίας του από τις 26 Οκτωβρίου 1990 και μόνον μετά την άσκηση της προσφυγής, στις 7 Αυγούστου 1992, η Επιτροπή, αφενός, πληροφόρησε τον προσφεύγοντα στις 8 Οκτωβρίου 1992 για την προσωρινή θέση της σχετικά με την καταγγελία του, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 και, αφετέρου, του κοινοποίησε, στις 14 Οκτωβρίου 1993, την απόφαση με την οποία απέρριψε οριστικά την καταγγελία του, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή συνέβαλε στη δημιουργία της παρούσας διαφοράς.

32 Επομένως κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει ως απαράδεκτα τα αιτήματα υπό στοιχεία α΄ έως κ΄.

2) Καταργείται η δίκη όσον αφορά τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής που στηρίζονται στο άρθρο 175 της Συνθήκης.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 29 Νοεμβρίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. Schintgen